

РАТ МОЋНИХ СВЕМИРСКИХ БИЋА

Јово Кнежевић, Београд

Тог дана, како се могло и очекивати у овом сивом и рђавом свемиру, два моћна свемирска бића започеше рат до коначне победе.

У почетку је све изгледало мирно. Прво свемирско биће, као и сваког дана, постројавало је своју силну војску оклопника са чаробним копљима и мачевима у којима спава моћна снага и магија. Мењало им је оклопе и коње, а и нове космичке летелице биле су спремне за ратни лет.

Друго биће шетало је по свемирским ливадама и брало цвеће да напуни своје чаробне вазе, у којима се један цвет рашири и разбокори у хиљаде других цветова и боје заузму и украсе пола неба.

Но тада свемирски достављачи, рогати гуштери са танким реповима, пренеше гласове тамо и овамо:

– Црвени оклопи и зелени шлемови!? Каква глупост!
– говорили су једни.

– Вештачко цвеће! Само вештачко цвеће може да буде тако дречаво! – узвраћали су други.

Тако је почело.

Прво моћно биће посла облаке чудних боја, али понајвише црвене и опасне, да изруче силне кише по ливадама и цвећу, по крововима и долинама који су се шћућурили испод њих, јадни и немоћни, и у страху дрхтурурили чекајући злу судбину.

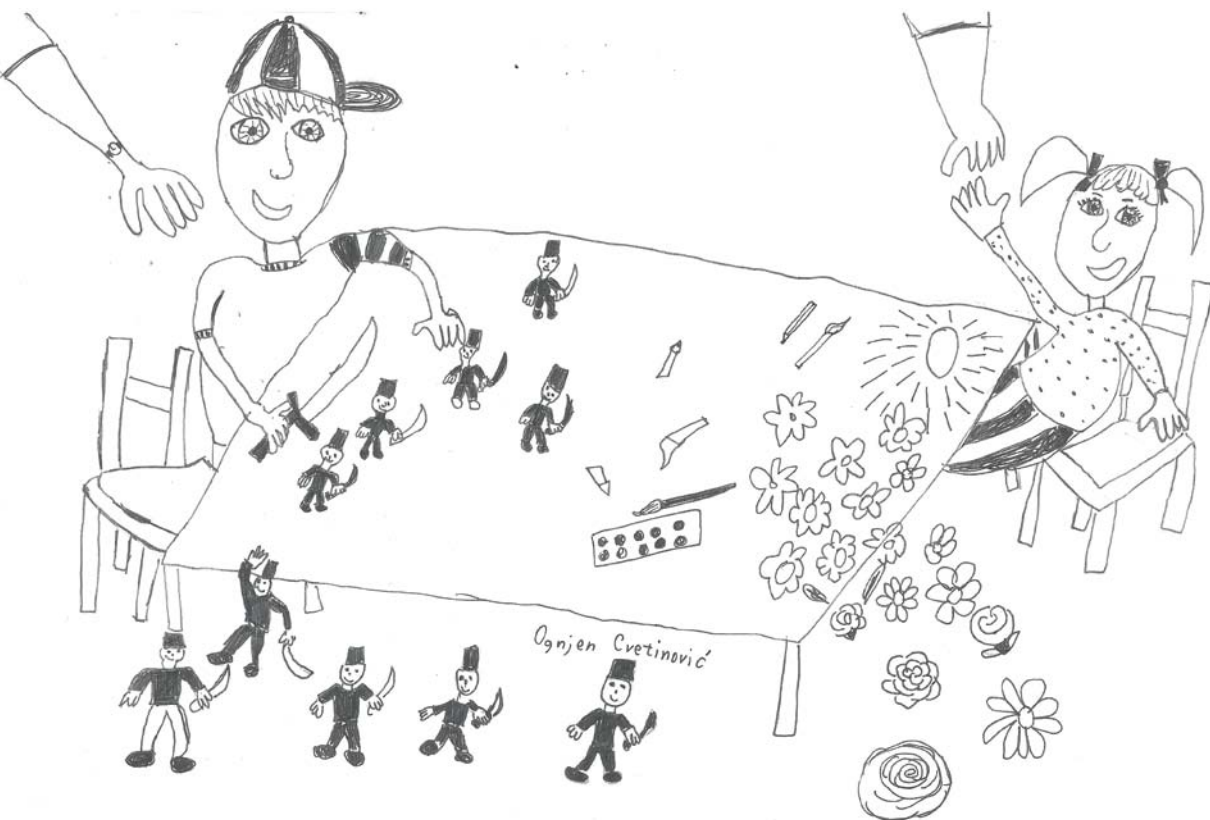
На то друго биће одговори другачије: посла сунце, огромно шарено сунце са зрацима од самих мачева и стрела, да растера црвене немиле облаке. Сунце је било толико велико, и јако, и весело, и лепо, да кише у страху устукнуше.

Али се први господар није предавао: на сунце се устреми аждаја са зубима од челика и ватре; њихово шкљоцање ледило је крв у жилама, сунчеви зраци биће скрцкани као ништа!

Други господар, међутим, употреби снагу и магију, и за своје шарено сунце створи дворац од ружиног дрвета, који је изгледао лак и лелујав, али му је чаролија давала такву снагу да је био непобедив.

Прво биће размишљало је и већало, врпољило се и хуктало, и онда је смислило: ако ракете и аждаје не мо-

гу ништа ружином дрвету, а оно може дрвосеча претворен у принца. И посла свог најбољег дрвосечу, са магичном секиром, у оделу принца и са осмехом принца, а зна се да се пред осмехнутим принчевима ружино дрво само отвара. Сад ће се врата отворити да га пропуште, а онда ће страшни дрвосеча својом секиром да навали на сунчеве зраке.

У страху, не знајући шта да ради у невољи, друго биће позва у помоћ свог тату, који је имао велике руке и био најјачи у свемиру.

Али то сад већ није била равноправна борба. Зато и прво биће позва свог тату, који је такође био најјачи у свемиру.

И у муци и невољи, оба моћна свемирска бића заплакаше!

– Е, сад је доста! – рече им учитељица, и покупи испред њих разбацане бојице и цртеже по којима су се још борили облаци и сунце, аждаја насртала на дворац и збуњени принц куцао на врата од ружиног дрвета. Тада и тате сиђоше са цртежа, и узеше дечака и девојчицу за руку, и поведоше два моћна свемирска бића у посластичарницу да склопе мир и залију га лимунадом.

АКО БИСТЕ МЕ ПИТАЛИ

Дејан Алексић, Краљеве

Јутрос је у мојој соби освануо наранџасти слон. Прави наранџасти слон. Ако бисте ме питали како је могуће да у нечијој спаваћој соби осване прави наранџасти слон, рекао бих вам да то, у ствари, и није баш могуће. Осим ако сте којим случајем зузубумба. Ако бисте ме питали шта је то зузубумба, рекао бих вам да не треба бити нестрпљив, јер се о таквим стварима говори углавном на крају приче.

Када се, напокон, довољно начудисмо један другом, упитих наранџастиог слона зашто је тако слоновски наранџаст?

– Зато што сам – рече он – као мали желео да постанем шаргарепа.

Одмах сам схватио да је овај наранџасти слон један од оних невољника којима се жеље остварују само до пола. А то је, признаћете, веома тужна ситуација.

– А зашто си – упитах – желео да будеш баш шаргарепа?

– Зато што је рен љут, а ја не волим да будем љут, него хоћу да будем радостан и хоћу да будем срећан и хоћу да будем весео.

Ако бисте ме питали зашто би неко уопште разговарао са једним наранџастим слоном који је као мали желео да постане шаргарепа, рекао бих вам да је то ствар домаћег васпитања. Уосталом, познајем једног Раденка који је као мали такође желео да постане шаргарепа. Нико са њим није хтео да разговара о томе и зато је он често био тужан. Али њему се није остварило ни пола жеље. Када је порастао постао је машиновођа и назвао своју локомотиву „Шаргарепа која шлепа“. После се оженио и постао љут као рен.

Али шта да ради наранџасти слон који, сложићете се, никада не би био примљен за машиновођу? Ако бисте ме питали зашто сам толико забринут над судбином једног наранџастог слона који је као мали желео да постане шаргарепа, рекао бих вам да је то зато што је моја соба веома мала. Она је толико мала да слон уопште није у њој него је она у њему. И, у ствари, није слон освануо у соби, него је соба осванула у наранџастом слону. Ако бисте ме питали да ли је унутра било мрачно, рекао бих вам да није. Треба да знате да су наранџа-

сти слонови наранџасти и изнутра. Само почну да размишљају наопачке. Знајући све то, ја сам дошао до једне генијалне идеје. Ухватио сам наранџастог слона за реп са унутрашње стране и посувратио га као, на пример, чарапу. Догодило се чудо. Слон је остао исти, али му је мисао била наопачке. Сада је мислио да је наранџасти слон који је као мали био шаргарепа која је желела да постане наранџасти слон. И та жеља се остварила. Зато је слон постао радостан и срећан и весео. Заувек. Ето тако...

Ах, да, на крају о зузубумби. Дакле, зузубумба је свако ко бар једном у животу напише причу о наранџастом слону који је освануо у нечијој спаваћој соби, о тужном наранџастом слону који је као мали желео да постане шаргарепа.

радознали нил

Весна Мргич, Београд

– Шта је оно горе? Зашто оне чудне ствари виरे из земље? Ко је донео овде ову клупу? И, ко прави клупе? Шта се дешава с клупом кад сасвим остари? Где одлазе прастаре клупе? А, куда одлазе птице кад се селе? И, како им је тамо где одлазе?

Сва ова питања нисмо преписали из неке енциклопедије, нити их поставља водитељ неког ТВ-квиза. Не поставља их ни строга учитељица збуњеним и уплашеним ђацима.

Сва ова питања и стотине сличних, драги моји, поставио је један Нил својој мами, док је она качила тек опран веш, једног благог, пролећног јутра у једној лепој, раскошној башти, у једном невеликом али занимљивом граду, на југу Француске.

Мама качи веш, а Нил пита. Мама ставља штипаљке на конопац, а Нил и даље пита. Мама колута очима и

цеди преостале капи воде из чарапа, а Нил још увек пита. Не стиже сирота мама ни да чује сва питања, а камоли да на њих одговори. Али, Нил свеједно – пита. Раздознао неки дечак, је л' да?

Да, о да! И те како!

– Побогу Ниле, доста с тим питањима – успело је мами да дође до речи. – Или их бар постављај мало спорије, ако желиш да ти на неко од њих одговорим!

– Извини мама. Знам да питам сувише брзо. Тета Ана каже да говорим брже и од њеног зета Арија, а то је, каже она, стварно тешко постићи!

– Добро, добро Ниле. Пусти сад тета Ану и њеног зета! Него, шта си ме оно прво питао?

– Ништа мама. Већ сам заборавио... док ти окачиш веш, ја ћу прошетати баштом.

Мали Нил (а мали је неко ко има само три године и четири месеца), био је тужан.

Какав је ово свет? Радују се као блесави кад дете проговори прве речи, а кад дете мало више прича, то јест – пита, одрасли постају нервозни и вичу: „Доста!“ И, како дете да сазна неке тајне, за живот важне ствари, ако не пита? Стварно, свашта!

Шетао је Нил делом баште у који је до тада ретко залазио. И баш кад је хтео да седне на неки камени зидић (уз који су се љупко верале дивље руже – пузавице) и да се одмори, пред њега искочи један гуштер.

Да ли се Нил уплашио?

Ма, какви! Нил је већ одавно (пре тачно тринаест дана), питао комшију Сема шта све зна о гуштерима, а овај је (мислимо на комшију Сема, наравно), на срећу, знао пуно. Тако сад и Нил зна све о гуштерима, па чак и ону занимљивост да се, за реп ухваћен гуштер, одриче истог како би спасао главу. Реп му наново израсте, а глава неће.

Нил дакле, све зна о гуштерима и нема разлога да се боји овог овде што га посматра ситним, као каменчићи на маминој наруквици, окицама.

А гуштер? Боји ли се малих дечака што седе на каменим зидићима?

О, да! Гуштери су веома плашљива створења.

Али, али (и још једном – али), не и овај гуштер! О, не! Он, свакако – не!

А зашто не?

Зато драги моји, што овај гуштер није неки обичан. То је један сасвим посебан, изузетан, сасвим другачији гуштер. Гуштер који зна одговоре на многа питања. Један веома, веома (и још једном – веома) учен и научен гуштер!

Поред осталих ствари које зна, зна и да мали дечаци који седе на каменим зидићима, уопште нису опасни. Видео их је он, на стотине већ! И ни један му ништа на-